

NØ LABEL®

//DET BÆREDYGTIGE TØJMAGASIN

UDGAVE 1 / JUNI 2026

SMART & IRRITATIONSFRI
Sammel din garderobe
med plads til overskud

*Fra frustreret studerende til
chef med innovative prioriteter*
BAG PÅ MÆRKATET

MAD-sva-0505

Indholdsfortegnelse

Bag om mærkatet	6
Fra mærkevare til tøj uden label	12
Inspirationssider	14

Aksel Løvhave, medstifter af NO_label,
designeren bag No_labels visuelle identitet
og karakteristiske mønstre. Hør hans tanker
om fashion. – side 6

Bag om mærkatet

Tekst: David Sømand // Billeder: Andrea Loft

Martin Kantt og Aksel Løvhave vender markatet og viser en hel ny tilgang til, hvad fashion kan være. Og måske burde være.

NO_label begynder ikke som en fortælling om mode. Ikke som en ambition om at sætte et visuelt aftryk eller definere en generation æstetisk. Det begynder mere stille, næsten usynligt, i en irritation der ikke vil forsvinde. En søm, der sidder en anelse forkert. En mærkat, der kradser lige præcis nok til, at man bemærker den igen og igen. Den slags små forstyrrelser, som i sig selv virker ubetydelige, men som, når de gentager sig over timer og dage, begynder at optage plads. Ikke bare på huden, men i bevidstheden. „Når man er sensorisk sensitiv, findes der næsten ikke noget, der hedder ‘bare en lille irritation’“. Kroppen registrerer det hele. Og når det sker konstant, begynder det at påvirke, hvor meget energi man overhovedet har tilbage til resten af dagen,” siger Aksel.

Når dine sanser bliver din egen modstander

For nogle mennesker er det ikke mere end baggrundsstøj. For andre bliver det et vilkår. Det var i den spænding, at Aksel „Aggie“ Løvhave begyndte at stille spørgsmål, der ikke oprindeligt havde noget med en virksomhed at gøre. Da han færdiggjorde sin designuddannelse på Det Kongelige Akademi i København, befandt han sig i et miljø, der på mange måder krævede mere, end det viste. Ikke bare kreativitet, men tilstedeværelse, tempo og en konstant evne til at navigere i et rum, hvor alt bliver set, vurderet og læst.

Det var ikke et dramatisk brud, der fik ham til at trække sig. Det var en gradvis erkendelse. En fornemmelse af, at kroppen arbejdede mod ham, ikke med ham. At de små ting – lydene, materialerne, stemningerne – samlede sig og blev til noget større. Hans autisme og OCD gav ikke nødvendigvis synlige udfald, men skærpede sanserne på en

“

Meget design handler om, hvad et produkt skal kunne gøre visuelt. Vi blev mere optagede af, hvad det ikke skulle gøre. Det skulle ikke forstyrre. Ikke kræve opmærksomhed hele tiden.

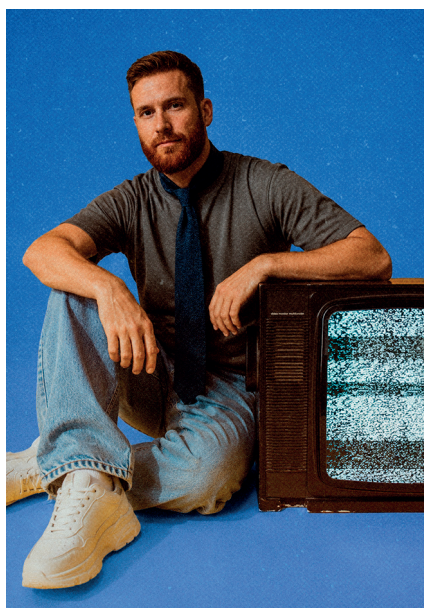
”

måde, der gjorde verden tættere, tungere, mere krævende at være i.

Han taler ikke om det som en begrænsning, men som en præcisering. En måde at mærke noget, andre måske også mærker, men ikke altid har et sprog for. Efter endt uddannelse stod han i det vakuum, mange nyuddannede kender, men med et ekstra lag af usikkerhed. Ikke omkring talent eller ambition, men omkring holdbarhed. Hvad nytter det at kunne noget, hvis man ikke kan holde til det liv, der følger med?

Han begyndte at lede. Ikke efter inspiration, men efter løsninger. Tøj, der kunne hjælpe med at reducere presset. Tøj, der ikke fjernede udfordringerne, men i det mindste ikke bidrog til dem. Det viste sig hurtigt, at markedet var overraskende tomt. Enten fandtes der funktionel beklædning, der pegede mod outdoor og teknisk performance, eller også fandtes der komforttøj, som hurtigt blev for casual til at fungere i en professionel kontekst. Der manglede en mellemting. Noget, der kunne tages seriøst af hverdagens chef, men uden at gøre kroppen til en eftertanke.

Parallelt, i Aarhus, stod Martin Kanth med en helt anden indgang til den samme problematik. Hans baggrund var analytisk og kommerciel. Under sit studie på Aarhus Universitet arbejdede han fuldtid hos Minimum og fik derigennem et indblik i modebranchens indre mekanismer. Ikke dens image, men dens struktur. Han så, hvordan kollektioner blev

1997 Vant Martin Jyllands første og sidste Street Fighter konkurrence. Premien, en Special Edition Sony PlayStation 1, har han stadig. Og han lever stadig højt på sejrerne i dag. Han siger det gør ham mere stolt end NO_labels success. Vi ved endnu ikke om han mener det alvorligt.

udviklet, produceret og udskiftet i et tempo, som yderst sjældent efterlod plads til refleksion.

Tøj og tanker

Det var ikke nødvendigvis chokerende, men det var afslørende. Han begyndte at se mode mindre som et kreativt felt og mere som et system, hvor succes ofte afhænger af hastighed og volumen. „Der var hele tiden fokus på næste drop,

næste sæson, næste produkt. Men næsten aldrig på, om det eksisterende faktisk fungerede godt nok for dem, der skulle leve i det hver dag,” udtrykte Martin med et bittersødt smil. Jo hurtigere noget kunne gøres forældet, jo lettere kunne det erstattes. Det ændrede hans blik. Ikke kun på branchen, hvem er det egentlig, det bliver designet til?

Selvom de begge kom fra Sommersted, havde deres veje aldrig krydset på en måde, der betød noget. Det var først senere, i en digital kontekst langt fra hjemstavnen, at de fandt hinanden.

På Reddit, et sted hvor samtaler ofte opstår ud fra konkrete behov snarere end strategiske intentioner, begyndte de at

“

Vi begyndte egentlig ikke med at tale om business. Vi talte bare om alle de ting, der føltes unødvendigt svære i hverdagen.

udveksle erfaringer. Det, der bandt dem sammen, var ikke en idé om at skabe et brand. Det var en delt frustration. En erkendelse af, at der fandtes et hul mellem det, der blev produceret, og det, der faktisk var brug for. Samtalerne blev hurtigt mere omfattende. De talte om tøj, men også om arbejde. Om forventninger. Om en kultur, hvor det ofte er underforstået, at kroppen skal tilpasse sig omgivelserne, ikke omvendt. De begyndte at for- ▶

*Det begyndte som samtaler om interesser
og pet peeves, men endte med bunker af
stofprøver og en fælles holdning om, at tøj
godt må føles rart.*

mulere noget, der ikke rigtig havde en plads endnu: en tilgang til tøj, der tog udgangspunkt i, hvad det kræver af brugeren – og hvordan man kunne minimere det krav. De siger selv; „Meget design handler om, hvad et produkt skal kunne gøre visuelt. Vi blev mere optagede af, hvad det ikke skulle gøre. Det

men i en branche hvor synlighed ofte er lig med værdi, er det en radikal position. NO_label er bygget op omkring idéen om deltagelse. Ikke nødvendigvis som præstation, men som mulighed. At kunne gennemføre en dag uden at blive tappet for energi af de små ting, der ellers akkumulerer.

Hvor overflader havde tekstur. Det er en generation, der er vokset op midt i overgangen mellem det analoge og det digitale, og det afspejler sig i NO_labels visuelle univers.

Der er noget taktilt over deres referencer. Noget, der taler til kroppen lige så meget som til øjet.

Vi er begge vokset op i en overgangstid, hvor teknologi stadig havde tekstur. Hvor ting klikkede, vibrerede, havde modstand. Det tror jeg har påvirket vores forhold til materialer.

skulle ikke forstyrre. Ikke kræve opmærksomhed hele tiden.” Egentlig lidt det de fleste nok leder efter i tøj.

Det var her, NO_label begyndte at tage form. Ikke som en klassisk virksomhedsidé, men som en konsekvens. Deres tilgang er enkel i sit udgangspunkt, men kompleks i sin udførelse. Hvert element i tøjet vurderes ud fra et spørgsmål: kræver dette energi? Hvis svaret er ja, undersøges det, om det kan ændres eller fjernes. Det handler om sømme, om materialer, om konstruktion. Men det handler også om noget mindre konkret. Om følelsen af at have noget på, der ikke konstant kalder på opmærksomhed. Deres tøj skal ikke mærkes mere, end det er nødvendigt. Det lyder beskedent,

Der er en præcision i deres forståelse af målgruppen. Unge mennesker i starten af deres arbejdsliv, ofte studerende eller nyuddannede, som navigerer mellem krav og muligheder. De skal både være professionelle, fleksible, tilgængelige og samtidig tro mod sig selv. Det er en balance, der ikke altid er nem at opretholde. Her bliver tøjet en stille medspiller.

Markedsføring for nørder kan være cool

Æstetisk bevæger NO_label sig i et felt, der trækker på en særlig form for nostalgisk erkendelse. Ikke en romantisering af fortiden, men en erindring om en tid, hvor teknologi stadig havde en fysisk dimension. Hvor knapper skulle trykkes.

Denne opmærksomhed på sansning går igen i deres tilgang til bæredygtighed. De afviser idéen om perfektion og arbejder i stedet med en form for ærlig begrænsning. De ved, at tøjproduktion har konsekvenser, og de forsøger ikke at skjule det. I stedet fokuserer de på det, de kan påvirke. Tempoet. Mængden og selvfølgelig levetiden.

Men måske er det mest markante skifte i deres tænkning opstået gennem mødet med kunderne. Beskeder fra mennesker, der oplever mindre belastning i deres hverdag, har flyttet deres forståelse af, hvad deres arbejde egentlig betyder. Hvis tøj kan gøre det lettere at være i et arbejdsliv, hvis det kan reducere den

samlede mængde friktion i en dag, så bliver det ikke et funktionelt redskab for en større sammenhæng.

Her opstår en alternativ form for bæredygtighed. Ikke kun miljømæssig, men menneskelig. En erkendelse af, at et holdbart arbejdsmarked også handler om, hvor mange der kan være med, og hvor længe de kan holde til det.

Navnet som fravær og modstand

NO_label er et navn, der først giver mening, når man mærker det. Ikke som en brandingøvelse, men som en kropslig erfaring. For i sin mest bogstavelige forstand er et label noget, der sidder et sted. Noget, der hænger fast. Noget, man ikke nødvendigvis selv har valgt, men som alligevel er der, tæt på huden.

For mange er det en detalje. For andre er det det første, kroppen registrerer. En mærkat i kraven, der krøller forkert. Et tryk, der ligger for tungt mod brystet. Et logo, der ikke bare er en visuel identitet, men en fysisk tilstedeværelse, man konstant bliver mindet om. For NO_labels målgruppe er den slags ikke bare æstetiske valg. Det er stimuli. Noget, der ikke kan ignoreres, men som insisterer på at blive mærket igen og igen.

Navnet opstår i den erkendelse. Ikke som en negation af identitet, men som et forsøg på at fjerne det, der forstyrrer den. Men drenge kan selv ikke lade være med at grine når man siger at de jo har et brand og et label, der kommer på tøjet. De kan godt tage lidt selvironi.

Men fraværet af et label er ikke kun fysisk. Det er også kulturelt. For mange etablerede brands bærer allerede en fortælling med sig, længe før man tager tøjet på. En idé om, hvem det er til, hvordan det skal forstås, og hvem man bliver, når man går i det. Tøj bliver til signal

ler. Til tilhørsforhold. Til markører, der både inkluderer og ekskluderer. NO_label forsøger at stå udenfor den logik. Ikke som et oprør, men som en pause. Et sted, hvor tøjet ikke på forhånd bestemmer, hvordan man bliver læst. Hvor det ikke føles som en rolle, man

NO_label fejrer to år med en weekend, hvor unge inviteres med ud for at gøre en forskel et sted i landet.

træder ind i. Der ligger også en stille erkendelse af arbejdsmarkedets koder i navnet. Mange af deres kunder står i begyndelsen af professionelle liv, hvor synlighed ikke altid er en fordel. Hvor det at falde ind kan være en måde at få lov til at blive. I det lys bliver anonymitet ikke et tab, men en strategi. NO_label bliver dermed ikke bare fraværet af et mærke. Det bliver fraværet af støj.

Fra mærkevare til tøj uden label

Tekst: Asker Skak Hessel // Billeder: Sigurd Bjørn

Det startede med et par bukser. Det var alt, der skulle til og så var hele Emils liv forandret på den gode måde.

Der findes en form for træthed, som sjældent bliver anerkendt, fordi den ikke efterlader tydelige spor. Den sætter sig ikke i musklerne, men i opmærksomheden. En lav, konstant spænding, der ikke kan lokaliseres til ét sted, men som alligevel fylder hele dagen. For nogle er det noget, der glider forbi ubemærket. For andre bliver det en rytme. En gentagelse. En serie af små afbrydelser, der langsomt akkumulerer. En søm, der presser lidt for meget mod skulderen. Et stof, der reagerer forkert under kunstigt lys. En hættetrøje, der føles naturlig i privaten, men malplaceret i et mødelokale. Hver forstyrrelse er lille. Samlet bliver de noget andet.

En ekstra opmærksomhed

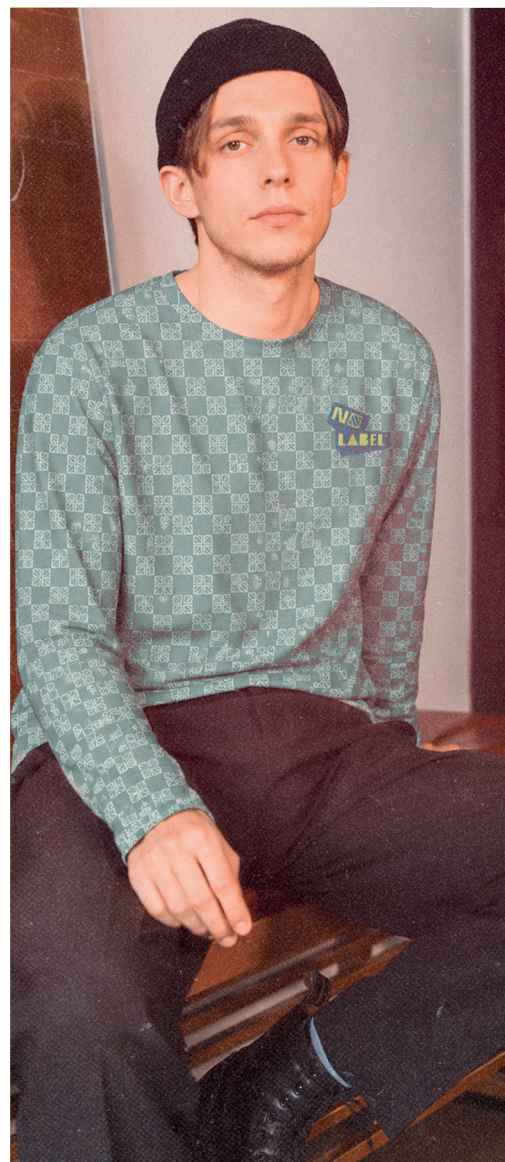
For Emil Hartvig begyndte det ikke som en analyse af tøj. Det begyndte som en følelse af at være træet på en måde, han havde svært ved at forklare. Ikke udmattelse i klassisk forstand, men snarere en vedvarende overopmærksomhed. Som studerende i softwaredesign i København er han vant til at arbejde med kompleksitet. Med systemer, der kræver præcision og fokus. Men det var ikke studiet i sig selv, der udfordrede ham mest. Det var alt det omkringliggende. Lydene. Teksturerne. Omgivelsernes konstant skiftende karakter. „Jeg tror først sent, jeg opdagede, at andre mennesker ikke tænker over deres tøj hele tiden,” siger han næsten tørt, som om han beskriver en teknisk detalje mere end en personlig erfaring. For ham har kroppen aldrig været tavs. Den har hele tiden sendt signaler, små justeringer, små irritationer, der krævede opmærksomhed. Og fordi de aldrig helt forsvandt, blev de til en form for baggrundsstøj, som hjernen hele tiden måtte arbejde med. Som mange andre, der forsøger at navigere i et moderne studieliv med tilknyttet arbejde og sociale forventninger, fandt Emil hurtigt løsninger. Praktiske løsninger. Oversized hoodies, bløde sweatshirts og sportstøj.

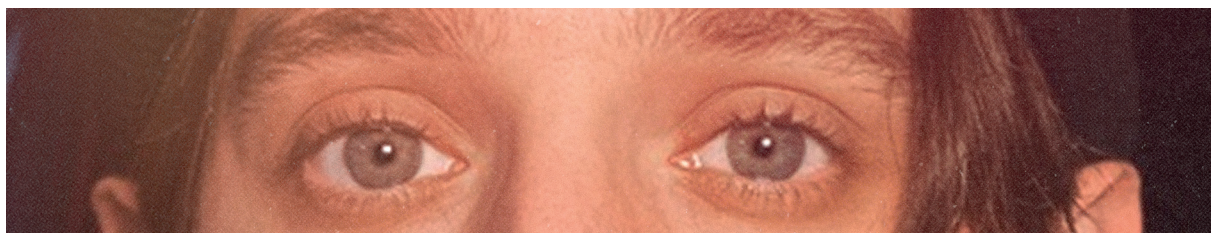
Men i takt med at livet bevægede sig ind i mere professionelle sammenhænge, opstod der en anden type friktion. Ikke fysisk, men social.

„Det var som om, jeg hele tiden stod med et valg,” fortæller han. „Enten lignede jeg en, der skulle på arbejde, men havde

“

Når noget føles rigtigt for kroppen, stopper man med at lede.

det dårligt fysisk, eller også havde jeg det fint, men følte mig som en, der ikke helt passede ind." Det er en balance, mange genkender, men sjældent formulerer så præcist.

Et tilfældigt fund

Det var ikke en planlagt søgen, der førte ham til NO_label. Det var en af de tilfældige bevægelser gennem internettet, hvor behov langsomt materialiserer sig i konkrete løsninger.

Først virkede brandet genkendeligt. Endnu et minimalistisk univers. Dæmpede farver. Referencer, der trak mod noget retro. Men der var noget andet under overfladen. En tilgang, der ikke kun handlede om stil, men om funktion på en mere subtil måde. Ikke funktion som performance, men funktion som fravær af forstyrrelse. Han begyndte ikke med en stor investering. Bare et par hørbukser, brændt sienna udgave med ekstra tynd stof. Oplevelsen af at tage tøjet på første gang beskriver han næsten paradoksalt. Ikke som noget, der tilføjede noget

Når noget føles rigtigt for kroppen, stopper man med at lede, det bliver helt ens eget.

nyt, men som noget, der fjernede noget. „Det bedste er hvor meget brug jeg får ud af det samme sæt,” siger han.

Når tøjet ikke konstant trækker opmærksomheden tilbage til kroppen og det bare fungerer, opstår der et rum. Et overskud, der kan bruges andre steder. Studiet bliver lidt mere tilgængeligt. Samtalerne lidt mindre krævede. Transporten gennem byen lidt mindre intens. Det er ikke en dramatisk forskel.

Men det er en mærkbar forskydning.

Æstetik som baggrund

Det er et ord, der vender tilbage i samtalen: friktion. Ikke som noget konkret, men som en samlet følelse af modstand i hverdagen.

„Jeg tror, vi er vant til at tænke på godt design som noget, der lægger noget til,” siger han. „Men det her føles mere som noget, der trækker ting fra.” Det er i den be-

vægelse, at NO_label adskiller sig. Ikke ved at gøre mere, men ved kun at gøre det mest nødvendige.

Fjerne mærkater. Udjævne sømme. Vælge materialer, der ikke kræver tilpasning over tid. Det er ikke spektakulært. Men det er præcist.

Mange brands, der arbejder med komfort, ender ifølge ham i et udtryk, der trækker mod sport eller fritid. NO_label gør noget andet. Farverne er dæmpede. Snittene er rolige. Referencerne ligger et sted mellem det digitale og det håndgribelige.

Hold fast i det, der virker

Før han fandt frem til denne type tøj, beskriver Emil sin garderobe som omskiftelig. Ikke drevet af trends, men af et konstant forsøg på at finde noget, der fungerede bedre. Research. Afprøvning. Skuffelse.

Skufferne begyndte at ligne en genbrugsbutik med lidt af hvert ikke længere ønsket. Når noget føltes forkert efter få timer, mistede det hurtigt sin plads. Med tiden skabte det en paradoksal situation: jo mere han købte, jo mindre føltes noget rigtigt. Med NO_label oplever han det modsatte. Ikke fordi tøjet er uden fejl, men fordi det føles stabilt.

„Når noget føles rigtigt for kroppen, stopper man med at lede, det bliver helt ens eget,” siger han. Det ændrer relationen til det, man ejer. Ikke som objekter, men som noget, man faktisk bruger. Og med det sagt, sad Emil faktisk i sit fulde NO_label arbejdsgetup, som han bruger mandag til fredag, ja altså han har selvfølgelig flere sets, det skal jo også til vask en gang i mellem.

NO_label Comfy Beanie - 250,-

Materiale: 100% uld (EU landbrug). Fryser du ørene eller skal du skærme øre og hår fra vinden på vej til arbejde? Comfy Beanie er elastisk og kan vaskes ved 60 grader. Ulden giver et længere hold, så du får glæde af den over længere tid.

Fit:	Køn:	Materiale:
Loose	Unisex	Uld

NO_label Fit-em-all T-shirt, TV-test-skærm pattern - 299,95,-

Materiale: 100% bomuld. NO_labels basic T-shirt. Loose fit, med rund markatfri krave. Alle syninger er flad fæld for en stort set overgangs-fri fornemmelse.

Fit:	Køn:	Materiale:
Loose	Unisex	Bomuld

NO_label Smart Bukser - basic hvid udgave - 420,-

Materiale: 100% hør, knap: 100% genbrugsplast (polyester) og elastik (rå latex fra Rainforest Alliance® farne, Elfenbenskysten). Formsyet til professionel fit. Loose fit ben. Bukserne har lynlås, knap og indvendig elastik til tilpasning uden belte. 2 lommer foran og belte stropper.

Fit:	Køn:	Materiale:
Semi-loose	Unisex	hør & plast*

**Fit-em-all
Hot retro**

NO_label Fly-ons 3 stk. - 149,-

Materiale: 100% bomuld. Vores seam-less Fly-on sokker bruger syningsfri konstruktion uden elastik i toppen for lettere påførelse og en blød følelse. I modsætning til bambus kræver bomuld ingen længere kemisk behandling for at blive blød.

Fit:	Køn:	Materiale:
Regulær	Unisex	Bomuld

NO_label Fit-em-all bluse, Symbol missing pattern - 299,95,-

Materiale: 100% bomuld. NO_labels basic bluse. Loose fit, med rund markatfri krave og fuld længde ærmer. Alle syninger er flad fæld for en stort set overgangs-fri fornemmelse.

Fit:	Køn:	Materiale:
Loose	Unisex	Bomuld

NO_label Smart Bukser Extra Thins, brændt sienna udgave - 420,-

Materiale: 100% hør, knap: 100% genbrugsplast (polyester) og elastik (rå latex fra Rainforest Alliance® farme, Elfenbenskysten). Ekstra tynd stof giver mild fornemmelse på huden og hjælper med at holde god temperatur. Formsyet til professionel fit. Loose fit ben, løsere end regulær, vi anbefaler ikke at købe samme størrelse eller et nummer mindre. Med vores standard lynlås, knap og indvendig elastik kombination.

Fit:	Køn:	Materiale:
Loose	Unisex	Hør

Distributør: NO_label ApS, Aarhus
Chefredaktør: Redaktionelt kollektiv, NO_label
Art director: Aksel Løvhave
Ansvarlig redaktør: Mads Vestergaard Andersen
Tryk: NordPrint House, Danmark
Medvirkende skribenter, fotografer & contributors er listet inde i magasinet
©2026 NO_label ApS – Alle rettigheder forbeholdes.